

ויאמר משה

פסח. ט"ו ניסן ה'תש"פ. עלון מספר 79.

יום טוב ראשון של פסח ליל הסדר

נקלע אליה, סלח לו, וחלץ אותו. אולי בדיוק תצליחו להסביר לי, איך אלה שקבלו מטבעות לא שאלו: "מי נתן לי אותם?", ואילו כשקבלו אבנים - אוהו צעקו, מיד הסתכלו כלפי מעלה וצעקו: "מי זרק עליי??..." מצחיק, אם לא היינו יודעים שמדובר עלינו... כתוב בגמרא: "קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף". על כך הסיפור הבא: איש אחד, חילוני, נגש אל הרב חיים שאול גריינמן זצוק"ל (שיום פטירתו חל בשביעי של פסח), ואמר לו: "אם היום היו לנו ניסים גדולים כמו של קריעת ים סוף - הייתי חוזר בתשובה!". ענה לו הרב גריינמן: "לך תראה, יהודים יש להם עשרה ילדים בלי עין הרע, לא מצליחים לגמור את החודש בלי אחד לפחות שבא אליו מאחורה ואומר לו: 'נו, חביבי, תחזיר ת'חובות!'... אין בכל זאת הם מצליחים לחתן את כל הבנים שלהם ולקנות להם דירות? האם זה לא ניסים גדולים כמו שהיו בקריעת ים סוף? הנה, כמו שרצית, ניסים שכאלה בדורנו!". זה עוד חלק קטן מהנס. בבני ברק - לדוגמא - יש לפחות שלושים אולמות, וזה רק בבני ברק. הם לא עומדים ריקים, תמיד הם בתפוסה מלאה. כמובן - חוץ מהימים הללו. מי שצריך שאני אסביר לו למה - הוא לא בענינים. שיגיד לי, אני אסביר לו. בכל יום אתה רואה בעיתון כמה משפחות מתוספות לעם ישראל. כל אלו צריכים בתים, כל אלו צריכים פרנסה, ואתה לא שומע אפילו על אחד מהם שגר ברחוב או שנפטר ברעב. מי מפרנס את כולם? מי? התשובה: קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף. מי שדאג לעם ישראל שם, בקריעת ים סוף, במצב בכי רע, יעזור גם להם. וכמו כן גם לנו - עם ה-CORONA VIRUS, הקורונה. בגלל זה אנחנו אומרים בברכת המזון: "הוא נותן לחם לכל בשר", כיון שמזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד ראש השנה. תשאל משהו: "איך הצלחת לחתן את כל הבנים שלך?". הוא אפילו לא ידע את התשובה! למה? ככה! ככה ה' החליט! כמו שבקריעת ים סוף "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון", כך גם עכשיו: ה' יתן לנו פרנסה, איך? שיקולים וחשבונות משלו. יש קריעת ים סוף בימינו, כל יום מחדש! הסיפור המצחיק והמשפיע הבא ארע באברך אחד, שהתחייב לחתונת בתו סכום מסוים. יום החתונה מתקרב, ואין לו את הסכום. השידוך עמד לפני פרוק. הוא הלך לכותל המערבי, והתחיל לבכות לאבא שבשמים ירחם עליו. מיד כשהוא סיים את התפלה דפק לו איש אחד על הגב ושאל אותו למה הוא בכה. האברך ספר לו. המסתורי נתן לו את סכום הכסף שהאברך היה צריך, והלך. כשהגיע לכולל ספר לאברכס את הסיפור המדהים: מה קרה למחרת? מיניבוס של ארבעים מקומות חכה מחוץ לכולל. האברכים עלו על המיניבוס, ונסעו לכותל. הם הגיעו, התחילו לבכות, וחכו שמישהו ידפוק להם על הגב עם מעטפה שמנה... לא זה מה שנקרא אמונה ובטחון. עלינו לבטוח בה' בטחון מלא!

מסקנה: ישראל בטח בה'!

משה נתנאל למני הי"ו

זמני ערב יום טוב:

סוף זמן אכילת חמץ:	מגן אברהם לחומרא: 9:41	מגן אברהם: 10:03	הגר"א: 10:34
סוף זמן ביעור חמץ:	מגן אברהם לחומרא: 10:54	מגן אברהם: 11:22	הגר"א: 11:37
	חצות היום: 12:41	מנחה גדולה: 13:13	
	אסור לאכול סעודה משעה: 15:52		

זמני יום טוב ראשון של פסח:

הדלקת נרות יום טוב: 18:28	שקיעת החמה: 19:08
עלות השחר: 5:03	נץ החמה: 6:17
חצות היום והלילה: 0:41	שקיעת החמה: 19:09
	צאת יום טוב: 19:41
	רבנו תם: 20:18

מאמר על חג הפסח מכותב העלון:

"והכיתי כל בכור בארץ מצרים" (שמות י"ב ב') שעבוד מצרים, עשרת המכות, יציאת מצרים וקריעת ים סוף למדו משהו חשוב את עם ישראל: ישראל בטח בה'! לבטוח בה' זה לא אומר לעצור אוטו משאית של 1 נח נחמ נחמן מאומן, לעלות על הגג ולהרקיד את כל ירושלים וסביבותיה, ולשיר: "מצוה גדולה להיות בשמחה להיות בשמחה תמיד..." או להגיד בחיך מכאן ועד להודעה חדשה: "היה טוב!!!... הרב אברהם ישעיהו קרליץ זצוק"ל, החזון אי"ש, אומר בספרו "אמונה ובטחון" על הבטחון הזה שהוא בטחון מוּיף. הבטחון הולך יד ביד עם האמונה, האמונה שכל מה שעושה ה' - הכל לטובה. טבעו של אדם, שכשטוב לו - הוא לא מסתכל למעלה, רק כשמתחיל לכאוב נזכרים להסתכל למעלה... מסופר על עשיר אחד, עשיר גדול, שיום אחד בני משפחתו הלכו לטיול. הוא ישן, ובני משפחתו החליטו ללכת לטייל (או עדין לא היה את הקורונה והיה מותר לטייל יותר ממאה מטר...). והוא ישאר בבית. הם הלכו ונעלו מבחוץ את הדלת, ולקחו את המפתח היחיד שהיה לבית, כך שהעשיר נשאר תקוע. כשהוא התעורר, נזכר שיש לו ב-17:15 פגישה עם עשיר אחד. הוא נסה לצאת מהדלת, לשחרר מבעוד מועד את כל המחסומים, אבל גלה שהוא נעול. דפק על הדלת, על החלונות, אבל אף אחד מבחוץ, משום מה, לא עונה לו. מסתמא שהם לא שמעו. הוא נזכר בשק שיש לו, מלא במטבעות זהב. הוא עלה למעלה, לגג, והתחיל לזרוק מטבעות, כך שאנשים יחשבו: מי זרק את המטבעות הללו? ואז הם יסתכלו למעלה, יראו אותו, ויחלצו אותו. אבל זה לא עבד. אנשים לקחו את המטבעות בשמחה, והלכו מבלי להסתכל על העשיר המאוכזב. הוא נזכר שיש עבודות על הגג, ומכיון שעוד לא הסתיימו, עדין יש שמה חצץ, מלט, וכל מה שיש באתר בניה. הוא לקח אבן, זרק על איש אחד למטה ברחוב. ההוא היה עסוק, לא שם לב לאבן. לא נורא, אבן לא עולה כמו מטבע זהב. זרק עוד אבן, פגע למישהו בנעל. גם הוא לא הרגיש, והמשיך הלאה. זרק אבן שלישית, וזה פגע למישהו בדיוק בראש. "איי", ההוא צעק מלמטה, וישר הסתכל לבדוק מיהו החוצפן שהעז לזרוק עליו אבן. כשהעשיר ספר לו על הבעיה שהוא

ושבר את ארבעת הקליפות, ואלו ארבעת לשונות הגאולה. כל הענין של שעבוד מצרים היה כדי שעם ישראל יצאו מהם לאחר שיכבשו את מצרים, וזה יהיה לעתיד לבוא. כל שנה, בארבע כוסות, אנחנו מכים אותם מעט מעט, ובסוף אנחנו ננצח אותם עם ארבעת הכוסות. מאמר החכמה.

חידושים על הגדה של פסח:

"כל דצריך ייתי ויפסח". אין לפרש שהכונה היא להזמין אורחים לאכילת קרבן פסח, שהרי קרבן פסח אינו נאכל אלא למניין, אלא מדובר בזמן הזה, שאין לנו קרבן פסח, וההזמנה היא רק לאכילה ולשתיה. וזה מה שכתוב: "השתא – הכא", עכשיו אני יכול להזמין אורחים, אבל "לשנה הבאה – בארעא דישראל", ולא אוכל להזמין מי שאינו מניין. ואם כן מה יעשו העניים שלא הזמינו אותם מערב יום טוב ולא היה מי ששחט עבורו קרבן פסח? זה מה שאומרים: "השתא – עבדי, אבל – לשנה הבאה בני חורין", שנה הבאה, כולם יהיו עשירים ולא יצטרכו שאנשים יזמינו אותם... **טעמא דקרא.**

"השתא – הכא, לשנה הבאה – בני חורין". על דרך הפשט, אמירה זאת - תפילה היא. ומדוע נקבעה תפילה זאת דוקא לפני סיפור יציאת מצרים? התשובה היא – כי התפילה נשמעת יותר כשהיא בעת שמקיימים מצוה. אז בזמן קיום מצות יציאת מצרים נתפלל שיביא את הגאולה. **שיח יצחק.**

"מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות". גלות, לכאורה, דומה ללילה. זה מה שאנחנו אומרים עכשיו: מה נשתנה הגלות הזאת מכל הגלויות שנמשכת יותר מדי זמן? **עוללות אפרים.**

"מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים". לכאורה, למה עלינו לספר את סיפור יציאת מצרים כל שנה? כבר קראנו, שמענו, הבנו, ספרנו ושמוחנו שנה שעברה, למה צריך כל שנה מחדש? התשובה היא, כדי שלעם ישראל תהיה נחמה בגלות, שהרי אנו רואים בכל יום אודות הצלחת אומות העולם וגם האויבים: "איראן הצליחה לייצר מטוס שנהיה שקוף ולא מזהים אותו בלוינים", וכו'. על ידי סיפור יציאת מצרים אנחנו נזכור שעוד מעט תגמר הגלות, וכדי שתהיינה לעם ישראל הרבה נחמות, מצוה עלינו להרבות בסיפור יציאת מצרים. **אדרת אליהו.**

"אחד מי יודע?". אחד מי יודע – מיהו החכם המכיר בגדולת ה' שהוא אחד, ואז לא רבים הם העונים: "אחד – אני יודע!". **תולדות יעקב יוסף.**

חידושים על ההלל:

"יברך את בית ישראל יברך את בית אהרן יברך יראי ה' הקטנים עם הגדולים". לכאורה, כבר נאמרו כל עם ישראל: בית ישראל ובית אהרן, מי הם "יראי ה'?" התשובה מבוארת בהמשך: "הקטנים הגדולים". הלכה היא, שאם גוי קטן רוצה להתגייר, אפשר לגייר אותו רק אם הוריו מביאים אותו. והם אלה יראי ה' – שהרי הם רק "עם הגדולים", ובלי הגדולים – אינם יכולים להתגייר...
 "אבהתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני". לכאורה, למה כתוב "קולי תחנוני", ולא "תחנוני" לבד? התשובה היא, כי לפעמים ה' אוהב גם את הקול לבד, בלי תחנונים, כשאדם לא מסוגל להחנות. **תפילת חנה.**

חידוש על האפיקומן:

לכאורה, מהי המטרה שלא לאכול מאכילת האפיקומן עד הבוקר? התשובה היא, כי הטעם נשאר בפה אם לא אוכלים משהו אחר, והאפיקומן בא בשביל תיקון מיוחד, וכדי שהתיקון ישאר הרבה זמן – כך גם האפיקומן, שישאר הרבה זמן הטעם שלו, והתיקון שלו לא יצא מהשמה.

סיפור בהמשכים:

כפי שכולנו יודעים, אנחנו נמצאים בחג הפסח. בפסח, כידוע, אנחנו אוכלים מצות. וממה אופים מצות? כלום, כמעט. קמח ומים. אולם לנוצרים, יש אמונה טפלה: היהודים משתמשים בדם של נוצרים בשביל לאפות את המצות שלהם. כולנו יודעים שזה שקר וכזב. הרי אחד ממצוות הלא תעשה שלנו היא – אסור לאכול דם, לא?! אמנם לנו זה נראה שטויות, אבל הנוצרים האמינו בסיפור שספרו להם כשהיו קטנים. במיוחד הכמרים היו מאושרים לפרסם את הידיעה הזאת, אולם ברור שזה שקר. אחד הכמרים, שעליו נסוב ספורנו, הוא הכומר טדיוס הרשע י"ש. הוא

סיפור ליל הסדר:

מי לא שמע על מושקה היהודי? ובכן, למי שלא שמע עליו, וגם למי שכן שמע – מושקה עובד בבית מרוח. בית מרוח הוא מקום שבו שותים יין. כמובן, היין עולה כסף. בכל אופן, הבית מרוח לא של מושקה. זה של הפריץ, והפריץ רק נותן לו את הבית מרוח, ומושקה צריך להביא לו כל חודש, לדוגמא, סכום של שבעת אלפים שקל. זה נקרא חכירה. מושקה היה חוכר את בית המרוח של הפריץ. בכל אופן, רוב האנשים שהיו נכנסים לשתות יין בבית המרוח של מושקה, היו גוים. הם היו שותים, משתכרים, ומתגלגלים על הספסלים. חלק היו מקיאים את מה ששתו והיו הולכים בלי לנקות, וחלק היו מבקשים עוד ועוד יין. יום אחד, מושקה היהודי עמד מאחורי הדלפק, משתדל שלא להראות את כעסו כלפי הגוים שהלכו בלי לנקות את מה שלכלכו. פתאום נשמעו צעקות: "הפריץ מגיע! הפריץ מגיע!", הגוים שעדיין לא היו שיכורים קמו לכבוד הפריץ. מובן שגם

מושקה עמד לקבל את פניו. "נו, מושקה", אמר הפריץ ליהודי, "אני רואה שיש לך פרנסה, הא? איזה עונג זה, לדעת שכל זה בזכותי בא! אם לא הייתי נותן לך לנהל את בית המרוח, היית אתה ומשפחתך מתים ברעב, הא מושקה?". מושקה, שהיה יהודי ירא שמים, נענע את ראשו לצדדים, ואמר: "יש אלקים גדול בשמים, והוא מפרנס אותי. הוד מעלתו הפריץ הוא השליח של אלקים. אם הפריץ לא יהיה השליח, אז ה' ימצא שליח אחר...". כשמע את זה הפריץ, הוא כעס מאוד, שלח לסיכובים ברחבי בית המרוח עשרות בקבוקי יין, שמיד אחר הסיכובים כמובן התנפצו, וצעק: "מהיום אין לך עבודה כאן, שמעת???" חצוף!!!". היו אלו הימים שלפני פסח. כל

היהודים, ובכללם מושקה, היו עסוקים בהכנות לכבוד חג. מושקה, לצערנו הרב, הפך להיות עני מרוח. לא היה לו כסף אפילו כדי לקנות לחם וחלב. כמובן שלא היה לו כסף לקנות את כל המצרכים לכבוד חג הפסח. יום אחד, ישב הפריץ בחדר האוצרות, ונקח את מטבעות הזהב שהיו לו כאלה אין ספור. איך הוא נקה? על ידי ליקוק. בצד, על כסא, ישב קוף, וראה מה עושה הפריץ. הקוף הזה היה אהוב מאוד על הפריץ. קוף, אחרי הכל הוא קוף, ומיד כשהפריץ יצא מהחדר הוא התחיל לאכול את המטבעות, היה נראה לו שהפריץ אוכל מטבעות, לכן גם הוא אכל. אחרי שאכל מאות מטבעות, הבטן שלו התפוצצה, והוא נפל על הרצפה ומת. אחד המשרתים, איואן שמו, נכנס לחדר, וראה את הקוף המת. הוא רץ לפריץ וספר לו את הבשורה. הפריץ אמר: "נו... מה לעשות? זכרוננו לברכה... אבל יודע מה, איואן? אתה זוכר את החוצפה של מושקה? ובכן, קח את הקוף המת, והשלך את הנבלה אל עבר ביתו של מושקה, שיסבול גם מקצת ריח לא נעים... שילמד שלא מתחצפים אלי!". איואן הלך, חורק מהחלון של הבית של מושקה את הנבלה. "בוסססססססססססס!!!!!!", נשמע קול ניפוח החלון. הילדים המופחדים נגשו אל החלון, וראו קוף מת, ממנו יוצאים מטבעות זהב... "יופי! נוכל לקנות מצות! וגם יין! וגם שקדים ואגוזים! וגם חלות! אה... לא... לא חלות! בשר! דגים! ביצים! עופות! תפוחי אדמה! חליפות ובגדים חדשים! יופי! ה' תודה רבה לך!". הגיע ליל הסדר. אצל מושקה נשמעו פתאים דפיקות. מי זה היה? איואן. בהוראת הפריץ הוא בא, לבדוק מה קורה אצל מושקה. "הי! מאיפה יש לכם כסף???" "מיד הוא הלך וספר לפריץ. הפריץ לא האמין למשרת, והלך בעצמו לביתו של מושקה. "אמור לי, מושקה", פנה הפריץ ליהודי. "מאיפה יש לכם כל כך הרבה כסף? מאיפה השגתם?". "אדוני הפריץ, הבה ואספר לך איך: לפני כמה ימים, מישהו השליך נבלה של קוף מהחלון. מתוך בטן הקוף יצאו מטבעות זהב רבים, מהם קנינו את כל השפע הזה". "עכשיו אני מודה שהקדוש ברוך הוא באמת זן ומפרנס את כולכם!", אמר הפריץ. רק נבטח בה', והוא יעזור לנו!

חידוש על אכילת מצה:

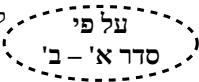
בתורה יש הרבה מצוות שקשורות לאכילה. אולם רובן כבר לא מתקיימות, כי אין לנו קרבן פסח, אין לנו תרומה, אין לנו קרבנות, אין לנו מעשר שני, אין לנו בית המקדש. המצוה היחידה שהיא באכילה ועדין קיימת בימינו – זה מצות אכילת מצה. חתם סופר.

חידוש על ארבע כוסות:

הענין של ארבע כוסות הוא, שהרי ידוע שמדרגות הסטרא אחרא הן ארבעה מדרגות, וכולם שלטו על עם ישראל מאז חטאו של אדם הראשון, והשאירו את עם ישראל סגורים בתוך עצמם. עד שבא הקדוש ברוך הוא

עלון מוגדל לרגל חג הפסח!

- ח. לזכר זה אוכלים את הביצה.
 ט. תפילה מיוחדת המוסיפים במוסף.
 י. שותים ממנו ד' כוסות.
 כ. מנהג שנוהגים על מנתך לעורר קושיא אצל הילדים.
 ל. מה מתרבה מ"כל ימי חייהם"?
 מ. זכר ל"וימרו את חייהם".
 נ. אף הן חייבות במצוות הלילה.
 ס. מצוה מיוחדת דוקא ללילה הזה.
 ע. אחד הירקות שיוצאים בהם ידי חובת מרור.
 פ. קרבן המיוחד לחג זה.
 צ. קרבן הפסח נאכל כ...
 ק. אחד מסימני הסדר.
 ר. אחד מארבעת הבנים.
 ש. אחד מארבעת הבנים.
 ת. אחד מארבעת הבנים.
- קרבן חגיגה. טל. יין. כרפס. לימות המשיח. מרור. נשים. סיפור יציאת מצרים. עלשין. פסח. צלי. קדש. רשע. שאינו יודע לשאול. תם.

היה בפראג, עיר שבאותה זמן, ההפך הגמור ממנו, היה רב צדיק, ושמו: המהר"ל מפראג זצוק"ל. המהר"ל היה קדוש וטהור. בין כל התפקידים שלקח על כתיפיו, יש תפקיד שהוא קשה: לבטל את העלילות דם שהעלילו הנו צרים על היהודים. תפקיד זה הוא מסוכן, שהרי השופטים הם נוצרים, ומיד ישפטו לטובת הכמרים הנוצרים, ולא ליהודים. המהר"ל, שהיה בעל רוח הקודש, יצר יצור שהיה עוזר לו בתפקידו, והוא – ככל הנראה שמעתם עליו – הגולם מפראג. לא פשוט בכלל לייצר גולם. ככל אופן, המהר"ל יצא עם כמה מתלמידיו לעיר, ואחרי מספר שעות, שבהן היו ביער ויצרו את הגולם על ידי כונות מיוחדות, יצאו המהר"ל ותלמידיו מהיער, ואתם – הגולם. מי היה הגולם? אף אחד לא ידע. אבל כל יהודי פראג סמכו על המהר"ל וכמובן על הקדוש ברוך הוא. הם שמחו כששמעו את הברורה על יצירת הגולם. סוף סוף יהיה להם משהו שיעז להלחם מול טרייס הכומר. איך הגולם יכול להלחם? כבר ת(ק)ראו. השמועה הטובה, כמובן ליהודים, הגיעה גם לאחוזני של טדיוס. אבל הוא לא נכנע. הוא לא הסכים לקבל את העובדה שגולם יהודי, יוסלה קראו לו, לגולם, יצח את הכומר המהולל והחשוב (כמובן בדיוק להפך, אבל אלו מחשבותיו...) טדיוס. הגיע ראש חודש ניסן. כל היהודים עסוקים בנקיון ובביעור החמץ. אם, תוך כדי ניקוי, היו עיניהם נתקלות במנזר הירוק שעל הבעה – היו מתחילים לפחד, ששם היה מתגורר הכומר טדיוס. אבל מיד הם היו נושאים את עיניהם לעבר ביתו של המהר"ל, ואז היו מתמלאים בכטחון כי ידעו שבמלחמות שלהם מול עלילות הדם של טדיוס המהר"ל לא ינח אותם, וילחם את מלחמותיהם.

חידות לליל הסדר:

- א. מהי המנה האחרונה בליל הסדר?
 ב. באיזו עיר היו מסובים גדולי התלמידי חכמים המוזכרים בהגדה?
 ג. באיזו עיר בארץ מצרים התגוררו בני ישראל?
 ד. אחת מהמכות.
 ה. צורת אכילה המראה על החרות.
 ו. אחד מסימני הסדר.
 ז. מה נוהגים להניח על קערת הסדר כזכר לקרבן הפסח?

- הילולא דצדיקיא:
- הרב משה בן נחמן מגירונדה זצוק"ל הרמב"ן, י"א ניסן ה'ל"ט.
 הרב ישעיה הורוויץ זצוק"ל השני לוחות הברית, י"א ניסן ה'ש"צ.
 ה"מראה כהן", הרב בצלאל הכהן מוילנא זצוק"ל, י"א ניסן ה'תרל"ח.
 הרב הראשי לירושלים, הרב אליהו פינחס פרדס זצוק"ל, י"א ניסן ה'תשל"ב.
 הרב שמשון דוד פינקוס זצוק"ל, י"ב ניסן ה'תשס"א.
 מרן רבנו יוסף קארו זצוק"ל הבית יוסף – שלחן ערוך, י"ג ניסן ה'של"ה.
 הרב משה אלשיך זצוק"ל המהר"ם אלשיך, י"ג ניסן ה'שנ"ג.
 דוד מרן, הרב יצחק קארו זצוק"ל, י"ג ניסן.
 הרב מנחם מנדל שניארסון זצוק"ל הצמח צדק מליובאוויטש, י"ג ניסן ה'תרכ"ו.
 אברהם אבינו ע"ה, י"ד ניסן ב'קכ"ד.
 יצחק אבינו ע"ה בן אברהם אבינו ע"ה ושרה אמנו ע"ה, ט"ו ניסן ב'רכ"ח.
 להבדיל: יש"ו הנוצרי ימ"ש, י"ד ניסן ג'תשצ"ג.
 האדמו"ר הרב יעקב יהושע מורגנשטרן מקוצק זצוק"ל, ט"ו ניסן ה'תרס"ט.
 ה"שבט הלוי", הרב שמואל הלוי ואזנר זצוק"ל, ט"ו ניסן ה'תשע"ה.

ה י ו ם ה ש נ י ש ל פ ס ח

הרוג ברובע העתיק, הרובע של היהודים. אבל היתה לו בעיה: "אף אחד לא יכול לדעת שהכומר הקדוש בכבודו ובעצמו עשה את זה... הרב נוצרי... וחזן מזה, מהיכן אשיג גופה של ילד נוצרי!?!". תוך כדי מחשבותיו, עמד מול החלון וראה את היהודים עוסקים בניקוי הבית ובביעור החמץ. חשב הרשע לעצמו: "הם מבערים חמץ, אני אבצר אותם מן העולם!". אחרי זה נחו עיניו על הארמון המחומש. הארמון המחומש היה מבנה גדול ועתיק, שבו, בלית בררה, היו יושבים שם עניים שאין להם מקום לישון. אולם בדרך כלל האנשים נמנעו מלהתקרב אליו. מדוע? התשובה היא, שבארמון המחומש היה מרתף. מהמרתף הזה, היו נשמעים מידי פעם קולות מוזרים. בארמון המחומש היה גר שנים רבות לפני זה, מלך אחד, מלך מזרח. המלך הזה מעולם לא הראה את פניו לאיש. תמיד הוא היה מסתגר בחדר שהיה ממוקם בארמון המחומש. אולם מכיון שהמלך היה צריך לבקר בכנסיה כל שבוע, צוה לחפור מנהרה המובילה מביתו שבארמון המחומש ישר אל עבר הכנסיה. את הסוד הזה, של המנהרה, לא רבים היו יודעים אותו. ידעו רק המלך, הכומר טדיוס ועוד מספר אנשים קטן. "זהו זה...", חשב הכומר הרשע לעצמו, "יש לי רעיון: הרי הארמון המחומש קרוב לבית הכנסת של היהודים. אני רק צריך להרוג ילד נוצרי, ולהחביא אותו במרתף של הארמון המחומש! מאז הדרך תהיה פשוטה. אעליל על היהודים שהם הרגו אותו בשביל המצות שלהם! אבל מאיפה אשיג ילד נוצרי??? מאיפה???"

סיפור ליום שני של פסח:

היה זה בליל הסדר בירושלים לפני כסביבות מאה חמישים שנה. ההורים הזמינו את בתם הנשואה עם בעלה, זוג צעיר למדי, כמה חודשים לאחר חתונתם. האמא הגישה מרק לכל אחד כמנה עיקרית. פתאום הם ראו בצלחת של החתן משהו שלא ממש אהבו את העובדה הזאת: גרגיר חיטה... הם חשבו שהחתן לא מקיים תורה ומצוות, ויש לו חמץ בפסח. הם תבעו אותו לדין תורה אצל הרב שמואל סלנטר זצוק"ל, רבה של ירושלים באותם ימים. מה התברר, בחכמת ר' שמואל? אצלם נוהגים לזרוק על החתן גרגירי חיטה, ורובם נתפסים על השטריימל, ועכשיו, כשהחתן אכל את המרק, נזכר גרגיר אחד ליפול על המרק, וכך התברר שהוא לא אשם בכך...

סיפור בהמשכים:

אמנם, על הגבעה, במנזר הירוק, הסתובב הכומר הרשע בחדרו, כולו כועס וזועף, כמו חיית טרף שזמן רב לא אכלה כלום. וכך אמר לעצמו: "כבר כמה חודשים שלא העללתי כלום על היהודונים האלה... בפעם האחרונה הם חמקו לנו מבין האצבעות... אין ספק שידו של המהר"ל בדרך... תמיד הוא מפעיל את הגולם שלו נגדי... אני חייב לעשות משהו נגדם שגם הגולם לא יוכל לנצח אותי... אולי בלילה הראשון של החג שלהם אבוא, וכך... לא, זה לא רעיון טוב... אז אולי... לא, גם זה לא רעיון טוב... אופףףףףףףףףףףףףףףףף... אני לא מוצא רעיון טוב...". וכך הסתובב הכומר בחדרו מבלי למצוא עלילה שתעבוד. אחרי כמה שעות מצא הרשע עלילת דם: הוא יניח גופה של ילד נוצרי

ירושלים". טעמא דקרא.

חידושים על ההלל:

"נדרי לה' אשלם נגדה נא לכל עמו". לכאורה, מה התכלית והמטרה של לשלם את נדרי לה' ברבים? התשובה היא, כמו שנאמר בגמרא: "צריך לאודווי באפי עשרה". התכלית היא לפרסם את הנס ברבים. **טעמא דקרא.** "לך אובח זבח תורה ובשם ה' אקרא נדרי לה' אשלם נגדה נא לכל עמו בחצרות בית ה' בתוככי ירושלים". הפירוש, לפי הדין, היא שהזביחה – ההקרבה – תהיה ב"חצרות בית ה'", בעזרה, אבל האכילה – "בתוככי

הילולא דצדיקיא:

לוי ע"ה בן יעקב אבינו ע"ה ולאח אמונו ע"ה, ט"ז ניסן בש"ג. להבדיל: המן בן המדתא האגני ימ"ש, ט"ז ניסן ג'ת"ה. הרב שמחה זיסקינד (זיסל) מרדכי ברוידא זצוק"ל, ט"ז ניסן ה'תש"ס.

היום השלישי של פסח שבת חול המועד פסח

זמני השבת:

הדלקת נרות: 18:30. שקיעת החמה: 19:09. עלות השחר: 5:01.
נץ החמה: 6:14. חצות היום והלילה: 12:40. שקיעת החמה: 19:10.
מוצאי שבת: 19:43. צאת הכוכבים: 19:43. רבנו תם: 20:22.

סיפור לשבת קודש:

אשכבתיה דרבי מאיר.

היה זה בימים שלפני פסח ה'תשמ"ג. בני ביתו של רבי מאיר שלום אביחצירא זצוק"ל, הבבא מאיר, הכינו את מאכלי החג. רבי מאיר, למרות חוליו, הסתכל עליהם תוך כדי עבודה. כשראה את האוכל, אמר להכפיל ולשלש את האוכל. כשהתפלאו למה צריך כל כך הרבה אוכל, אמר: "הרבה אורחים יהיו כאן בפסח, הרבה מאוד...". כך הגיע חג הפסח, עבר ליל הסדר, עברו גם שני הימים הראשונים של החג. בליל י"ז ניסן, המצב שלו נעשה קריטי. בניו נכנסו לחדר (רבי אלעזר אביחצירא זצוק"ל הי"ד הבבא אלעזר, רבי דוד אביחצירא מנהריה שליט"א, רבי רפאל אביחצירא שליט"א, רבי יקותיאל אביחצירא שליט"א, רבי ישועה ורחמים אביחצירא שליט"א), והוא פרץ בשפתיו שלוש מילים: "נאמנים פצעו אוהב". אחרי זה הוא התחיל לקרוא "שמע ישראל" בכנות מיוחדת, וב"אחד" יצאה נשמתו בטהרה... ואכן, התקיים ה"הרבה אורחים יהיו כאן בפסח, הרבה מאוד...". כשבאו הרבה אנשים ללוות את רבי מאיר בדרכו האחרונה. מנוחתו כבוד בהר הזיתים, סמוך ונראה לקברו של רבי חיים בן עטר זצוק"ל, האור החיים הקדוש. כמו כן גם סמוך ונראה לקברו של הרב שלום שרעבי זצוק"ל, הרש"ש הקדוש. על הלוחית ספר לאחר מכן המקובל הצדיק הנסתר הרב יוסף וולטוך זצוק"ל שבשעה שהגיעה המיטה להר הזיתים ראה עמוד אש יורד מן השמים עד למיטה הנשאת למקום הקבורה.

סיפור בהמשכים:

הכומר שקע בהרהוריו המרושעים, כיצד ישיג את הטרף, אבל לא מצא רעיון. וכך עברו כמה ימים, עד שהגיע יום י"ג ניסן. היהודים עסוקים בהכנות הכמעט אחרונות

לפסח, וכמובן לאותו לילה – ליל בדיקת חמץ. אבל הכומר לא מצא עדין ילד נוצרי בשביל העלילה. הוא היה על סף היאוש. כמטורף הוא הסתובב במסדרון המנוה, אבל לא מצא רעיון. תוך כדי הרהוריו הוא יצא לחצר המנוה. הוא שמע קולות של ילדים רצים ומשחקים. פתאום, עובר אחד הילדים על פניו של הכומר טדיוס הרשע. שמו של אותו ילד היה גוסטב. גוסטב היה הבן הקטן של יוהן. יוהן היה המשרת של טדיוס. מיד כשראה את גוסטב, הוא התמלא בשנאה עזה. הוא חשד ביוהן שעזר ליהודים לנצח את העלילה של טדיוס. הוא חכה להזדמנות לנקום בו, ביוהן. מיד כשהוא ראה את גוסטב, נזכר במעשיו (אשר לא היו ולא נבראו) של יוהן, וחשב: "יופי... מצאתי קרבן... מצאתי קרבן מתאים!". מיד הוא תפס בידו את היד של גוסטב הקטן. גוסטב, בשוככות ילדותית, שאל את הכומר: "מה

רצונך, האב הקדוש?". ענה לו טדיוס בקול נעים: "האם רצונך בצפיחת בדבש מתוקה, גוסטב יקירי? הא??" ענה גוסטב: "כן! כן! מי לא רוצה?". "אז בוא אחרי, אני אביא לך!", אמר לו הכומר. טדיוס הבחין שהילדים לא הבחינו במתרחש. זה מה שהוא רצה, שלא יראו. כך הלכו שניהם, עד שהגיעו לפתח מרתף חשוך מטיל אימה. גוסטב התחיל לפחד, ולכן התכוון ונצמד לכומר. "אני מפחד... אני מפחד... האב הקדוש... אני מפפפפפפפפפפפפפפפפפפפפפפ... לצאת... לצאת...". הכומר פתח את דלת המרתף ורצה להכניס את גוסטב לתוכו, וגוסטב המשיך בצעקותיו. "לא!!! לא רוצה להכנס! לא רוצה! אמא!!! עזבו אותי!!!". "אל תפחד... זה לא מפחיד... אל תדאג... תצמד אלי... אל תפחד...". הערב הגיע וירד על הרובע היהודי. כל היהודים מכינים את הפתיחים. יהודים נראו פה ושם עם נרות שועה בשביל בדיקת חמץ. בביתו של המהר"ל שררה חדרת קודש. המהר"ל הטח את הנר לעבר הסיידור, כדי לקרוא את "כל חמירא".

הידעת?!

האם ראיתם פעם שכתוב: הרב עובדיה יוסף הי"ו (בחייו)? אני ראיתי. יש סיכוי שגם אתם ראיתם. איפה? בקבר של אשתו הרבנית מרגלית יוסף ע"ה כתוב: "אשת הרב ר' עובדיה יוסף הי"ו". וזאת לא פעם ראשונה שכותבים על גדולי ישראל "הי"ו". היום חל יום פטירתו של רבי מאיר שלום אביחצירא זצוק"ל, הבבא מאיר. כידוע, או אולי לא ידוע, הבבא מאיר היה הבן של רבי ישראל אביחצירא זצוק"ל, סידנא בבא סאלי. כידוע, או לא ידוע, הבבא סאלי נפטר בד' שבט ה'תשד"מ. יוצא שבנו נפטר לפניו, בשביל זה לא צריך הרבה דעה... במצבת רבי מאיר כתבו: "המאור הגדול הגאון רבי מאיר אביחצירא נ"ע זללה"ה. בן לאו"ן וחסיד אדמו"ר יש"א ברכה הי"ו שב"ל"ח". "יש"א" ראשי תבות ישראל אביחצירא, שהוא הבבא סאלי. מה כתוב עליו? הי"ו... פעם שאלו אותי, האם אני מתגאה כשאני כותב "משה נתנאל למני הי"ו", לדוגמא בסוף המאמר? התשובה היא, ש"הי"ו" זה ראשי תבות ה' ישמרה ויחייהו, זה לא תואר. כמו כן ראיתי מכתב של מישוהו, שכתב על עצמו: "פלוגי אלמוני שליט"א".

האם הוא מתגאה? לא, פשוט "שליט"א" זה ראשי תבות: שיחיה לאורך ימים טובים ארוכים, או לילדים המצביקים שעושים בדיחה מכל דבר: שיפול לבור ל טפחים אמן, ועושים לומדעס, בור ל טפחים, נהיו גדולי ישראל, אלא שגדולי ישראל בדרך כלל לא מקללים...

חידושים על ההלל:

"הללו את ה' כל גוים שבחוהו כל האמים כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללויה". לכאורה, למה דוד המלך ע"ה בתהילים מדגיש שהגוים ישבחו את ה', הלא יותר מתאים שאנחנו נשבח אותו? התשובה היא, שלגוים יש, כידוע, תוכניות להרע לנו. רק שאנחנו לא יודעים עליהם. ה'

הרס להם את התוכניות שאנחנו אפילו לא ידענו עליהם, וממילא הם משבחים אותו כי הם יודעים עד כמה הוא מציל אותנו מהם. תפילת חנה. "הללו את ה' כל גוים שבחווהו כל האמים כי גבר עלינו חסדו ואמת ה' לעולם הללויה". לכאורה, למה הגוים צריכים לשבח את ה'? התשובה היא, שהם חוששים שלאחר שנגיע לעולם האמת נתלונן על מה שהם עשו לנו, לכן מיד אנחנו אומרים: "כי גבר עלינו חסדו", הוא עשה אתנו חסדים שענינים כל כך פחותים ברמה, כמו איזה מטוס של איראן, לא מענין אותנו, וממילא לא נתלונן עליהם. לכן הם צריכים לשבח את ה', שגרם לנו לחזור אליו ובגלל זה לא נתלונן עליהם. תפילת חנה. הגרף פוטוצקי.

הילולא דצדיקיא:

רבי מאיר שלום אביחצריא זצוק"ל סידנא בבא מאיר, י"ז ניסן ה'תשמ"ג. זקן המשגיחים הרב שלמה וולבה זצוק"ל, י"ז ניסן ה'תשס"ה.

חידות לשבת חול המועד פסח:

- א. באיזה חודש יצאו מצרים?
ב. אימתי עטרה אמו של שלמה המלך את בנה בעטרה? ביום חתונתו.
ג. מה הבטיח הקדוש ברוך הוא שיעשה לשבעת האומות בארץ ישראל?

- ד. כיצד מכונה ה' בשיר השירים?
ה. מה מוסיפים לאחד תפילת שחרית?
ו. "האלף לך שלמה". וכמה נוטרים את פרי?
ז. ממה היתה עשויה רפידת האפריון של שלמה המלך?
ח. מאכל שבתי שלא אוכלים בשבת זאת.
ט. בית מפואר המוזכר בשיר השירים.
י. מצוה שמצוים בה ג' פעמים בשנה.
כ. ממה היו עשויים העמודים באפריון של שלמה המלך?
ל. מה בקש ה' ממושה לפסל?
מ. כיצד מתואר צואר כנסת ישראל בשיר השירים?
נ. בושם המוזכר בשיר השירים.
ס. על איזה הר עלה משה בשביל לקבל תורה בפעם השנייה?
ע. בתוך מה ירד ה' על הר סיני?
פ. מה פודים בשה?
צ. חיה המוזכרת בשיר השירים.
ק. בושם המוזכר בשיר השירים.
ר. כיצד מכונה כנסת ישראל בשיר השירים?
ש. איזו מגילה קוראים בשבת זו?
ת. מה מצוים אנחנו לעשות עם מזבחות הגוים?

על פי סדר א' - ב'

היום הרביעי של פסח

סיפור ליום רביעי של פסח:

היה זה בימים שלפני חג הפסח ה'תקל"ב. המגיד ממעזריטש זצוק"ל היה בביתו. נכנס אליו תלמידו, הרב אהרן פרלוב הגדול מקרלין זצוק"ל (שנפטר מחר לפני 248 שנים), לבקש ממנו בקשת פרדה בדרך לביתו. רק יצא הרב אהרן מביתו, והמגיד אמר לתלמידו שלא ירשו לתלמידו לעזוב את העיר. התלמידים רצו אחריו, ואמרו לו את בקשת המגיד. הרב אהרן התפלא, מצד אחד המגיד נתן לו ברכת פרדה, מצד שני הוא אומר לו לחזור. אבל הוא לא חזר, התלמידים אמרו לו שהמגיד אמר להחזיר אותו בכח. ואכן הוא חזר. כשנכנס לחדרו של המגיד, אמר לו רבו: "אם יש בדעתך לנסוע, איני מעכב בערך. סע לשלום!". הוא התחיל לנסוע לביתו, ועוד פעם אמר המגיד לתלמידו לקרוא לו. הרב אהרן לא הקשיב להם, ונסע. ב"ט ניסן ה'תקל"ב, היום השלישי של חול המועד פסח בחוץ לארץ, הוא נהיה חולה, ואחרי כמה דקות החזיר את נשמתו לקדוש ברוך הוא. אחריו שהוא נפטר, גם המגיד התאבל עליו, ואמר שאם הוא היה נשאר אצלו לחג - היה מבטל את דינו מעליו. כששמעו את זה התלמידים, שאלו את המגיד, למה לא אמר להם שהוא עתיד להפטר מן העולם, כי אז היו מחזירים אותו בכח למעזריטש! המגיד הקדוש ענה, שנאמר על משה רבנו ע"ה: "בכל ביתי נאמן הוא", וכי מה יש לגנוב בבית ה'? וכי יש שמה אוצרות?! אלא, שהוא לא גלה את מה שראה בבית ה'. לכן הוא לא יכל לגלות את זה.

סיפור בהמשכים:

פתאום כבה הנר של המהר"ל, ונהיה חושך בבית. המהר"ל התפלא, לא היתה סיבה טבעית שהנר יתכבה. הוא רמו לשמש, אברהם חיים שמו, שידליק את הנר שוב. הנר נכבה שוב. השמש נסה להדליק שוב ושוב, אבל הנר נכבה לאחר זמן מועט. כל הנוכחים נדהמו, לא היתה סיבה לדבר. כולם ידעו, שכנראה ישנה סיבה סודית לדבר. הם חשבו שמשוהו מסוכן קורה, ומשמים מזהירים את המהר"ל הצדיק. גם המהר"ל נדהם. הוא עמד מול הנר שנכבה. אחרי שתיקה ארוכה הוא אמר לשמש שיגש לחדר הסמוך, ויגיד לו את ה"כל חמירא" משם מילה במילה, והוא, המהר"ל, בחדר שהוא נמצא בו, יחזור אחריו כל מילה ומילה. השמש הלך לחדר הסמוך, ואמר: "כל". המהר"ל: "כל". השמש: "חמירא". המהר"ל: "חמירא". השמש: "דאיכא". המהר"ל: "דאיכא". פתאום התשטט הכתוב לשמש, ואמר: "בחמשא", במקום "ברשותי". המהר"ל: "ב... נו!!". השמש: "בכ... כל". המהר"ל: "כל". השמש: "חמירא". המהר"ל: "חמירא".

השמש: "דאיכא". המהר"ל: "דאיכא". השמש: "בחמשא". המהר"ל: "ב... נו!!!". המהר"ל קפא על מקומו והביט כשעיניו מביטות עמוק עמוק. פתאום התעורר מהרהוריו, טפח על השלחן ואמר בקול: "הכל ברור לי עכשיו. עת צרה היא ליעקב! שונאי ישראל רוחשים מזימה נגדנו אי שם בחושך. עכשיו אני מבין את פשר החלום המחר שחלמתי בליל שבת הגדול. בחלומי חלמתי על הארמון המחומש. הוא עלה בלהבות אש. פתאום, נתקה האש את הארמון המחומש וקפצה אל עבר בית הכנסת שלנו, שסמוך אליו. מיד הקמתי קול צעקה והתעוררתי. עכשיו מבין אני את פשר החלום. אני מרגיש שמזימה באה מתוך האמרתך שבארמון המחומש! אנחנו צריכים לבער את המזימה משם כשם שמבערים חמץ! לכן התבלבל שמישי ואמר בחמשא במקום ברשותי, כלומר, שיש בחמשא, בארמון המחומש, חמירא, חמץ! עלינו למחר לבדוק את הענין ולבער את החמץ שנמצא שם!".

חידושים על ההלל:

"ה' לי בעוזי ואני אראה בשנאי". כאשר נצל לוש מסדום, אמרו לו שלא יסתכל לאחוריו, שאינו נצל משם אלא בזכות מידת החסד, ואינו ראוי שיסתכל עליהם. אולם בקריעת ים סוף נאמר: "וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים", שנכנסו במסירות נפש, ולכן היה מותר להם להסתכל בטביעת המצרים. זה מה שכתוב כאן: ואני אראה בשנאי", שמחאימה לו מידת הישועה, ולכן יכול הוא להסתכל על מפלת אויביו. "א-לי אתה ואודך אלקי ארוממך". לכאורה, למה דוד המלך מבדיל ואומר "אודך" ובשני אומר "ארוממך"? התשובה היא, "א-לי" היא מידת החסד, ומכיון ש"א-לי" - במידת החסד - כך אתה - ה' - לכן "אודך", הודאה רגילה. אבל "אלקי" היא מידת הדין, ואף על פי שה' צריך להתנהג אתנו במידת הדין - הוא מתנהג עמנו במדת החסד, ולכן "ארוממך", הודאה גדולה יותר מ"אודך". ברכת השיר.

עיין וכתוב:

- פתחו את מסכת פסחים בפרק ובמשנה שתקראו בכל שורה, וכתבו את המילה הראשונה / אחרונה / מה שיהיה כתוב בהוראת.
1. פרק ט' משנה א', מילה אחרונה:
2. פרק ה' משנה ז', מילה אחרונה:
3. פרק ג' משנה ג', מילה ראשונה:

- 17. פרק ד' משנה ח', מילה שישית: _ _ .
 - 18. פרק ג' משנה ו', מילה שביעית: _ _ .
 - 19. פרק ג' משנה ז', מילה מילה אחרונה: _ _ .
 - 20. פרק ד' משנה ו', מילה שמינית: _ _ .
 - 21. פרק ו' משנה ד', מילה ראשונה: _ _ .
 - 22. פרק ב' משנה ה', מילה אחרונה: _ _ .
 - 23. פרק ג' משנה א', מילה חמישית: _ _ .
 - 24. פרק ב' משנה א', מילה שניה: _ _ .
 - 25. פרק ח' משנה א', מילה שלישית: _ _ .
 - 26. פרק י' משנה ג', מילה שישית: _ _ .
 - 27. פרק ו' משנה ה', מילה שמינית: _ _ .
 - 28. פרק ה' משנה ה', מילה שלישית: _ _ .
- כעת, את כל האותיות המודגשות כתבו כאן (לפי הסדר):
 " _____ "

- 4. פרק א' משנה ו', מילה שלישית: _ _ .
- 5. פרק ד' משנה ו', מילה אחרונה: _ _ .
- 6. פרק ו' משנה ב', מילה חמישית: _ _ .
- 7. פרק י' משנה ז', מילה ראשונה: _ _ .
- 8. פרק ד' משנה א', מילה רביעית: _ _ .
- 9. פרק א' משנה א', מילה שניה: _ _ .
- 10. פרק ב' משנה ה', מילה ראשונה: _ _ .
- 11. פרק ד' משנה ט', מילה שמינית: _ _ .
- 12. פרק ו' משנה ג', מילה שניה: _ _ .
- 13. פרק ז' משנה ו', מילה ראשונה: _ _ .
- 14. פרק ז' משנה י"ג, מילה ראשונה: _ _ .
- 15. פרק ט' משנה ד', מילה ראשונה: _ _ .
- 16. פרק ט' משנה ה', מילה שניה: _ _ .

היום החמישי של פסח

לגן אשר שם שחקו הילדים, וקראו להם בקול: "ילדים! ילדים! בואו הביתה! כבר לילה! נו! בואו כבר הביתה!". כל הבנים שלהם התקבצו סביבם. הילדים האחרים הלכו לבתיהם. אבל את גוסטב – לא מצאו. "גוסטב! איפה גוסטב? גוסטב! מספיק עם המשחקים, שוב הביתה! נו, גוסטב, איפה אתה מתחבא? נו! גוסטב". פתאום התקרב אליהם הכומר –

אחד מהשנים – חוץ מה' כמובן – שיודע איפה גוסטב. "הו...! הכומר... הנה האב הקדוש... גוסטב נעלם!". "מה???!!", אמר טדיוס הרשע, "אני בטוח שהיהודים רצחו אותו ולקחו את דמו בשביל המצות שלהם! פנו למשטרה, שתחפש אותם ברובע היהודי! אני בטוח שהם חטפו אותו!". המשטרה הגיעה למקום. אחרי שספרו לקצין המשטרה מה קרה, ואחרי שטדיוס דאג להודיע בקול רעש גדול שידם של היהודים בדבר, אמר הקצין: "אל תדאגו, עוד הלילה נערוך חיפוש קפדני בבתי היהודים, ואני מבטיח לכם שעד עלות השחר אני ושטרי נמצא את הילד ונעניש את הפושעים!". הכומר ומשפחתו של יוהן הודו לקצין, כשהכומר מוסיף בקול שטני מועטף בדבש: "כולנו חרדים לגורלו של גוסטב יקירנו!". באותו זמן המהר"ל ובמלויו היו ביחד עם יוסלה הגולם בדרך לארמון המחומש. "בבקשה מכב", אמר המהר"ל למלויו, "שמרו נא על השקט. אם תבחינו במישהו שעוקב אחרינו – תודיעו לי בשקט, ואני אטפל בזה!". אחרי שתי דקות שנדמו להם כשעה, הקבוצה הגיעה לארמון המחומש.

סיפור ליום חמישי של פסח:

"-ה אכסוף נועם שבת אי אוי אוי אוי, המתאמת ומתאחדת בסגולתך...". מסתמא רובכם, או אולי אפילו כולכם, שמעתם את הפיוט הזה. את הפיוט הזה חבר הרב אהרן פרלוב הגדול מקרלין זצוק"ל (נפטר היום לפני 248 שנה). הרב אהרן היה תלמיד של המגיד ממעזריטש זצוק"ל. המגיד תמיד היה אומר עליו: "כשרבי אהרן אומר בערב שבת שיר השירים בניגון המיוחד שלו נעשה רעש בשמים. העולמות העליונים משתחלקים, ומלאכי השרת פוסקים מלומר שירה והכל מתקבצים לשמוע את הניגון שלו שנלקח מעולם הניגון". הוא היה ידוע כפיטן מעולה. פעם הלך לשבת אצל רבו המגיד. באמצע הסעודה בקש המגיד מתלמידו שיפייט להם בשלחן. מיד הרב התחיל לפייט את הפיוט: "-ה אכסוף נועם שבת אי אוי אוי אוי המתאמת ומתאחדת בסגולתך", וזה מה שאנחנו מכירים היום.

סיפור בהמשכים:

פתאום נזכר השמש בכרונות ילדותיים: "אוי, רבי, אני נזכר באגדה שתמיד היו מספרים לי כשהייתי קטן. אותו אגדה מספרת שבין המרתף שבארמון המחומש ישנה מנהרה המובילה אל עבר המנזר הירוק!". אמר המהר"ל: "אם כן, עלינו למהר ולבדוק את המזימה שטדיוס הכומר הרשע מכין לנו". המהר"ל הודיע: "עכשיו כולנו הולכים אל עבר הארמון המחומש, לקדם את פני הרעה! שמי אברהם חיים: קרא נא ליסולה הגולם, שיעזור לנו בתפקידנו!". כאשר שקעה השמש, התפנו יוהן ואשתו מעבודתם והלכו

הילולא דצדיקאי:

הרב אהרן פרלוב הגדול מקרלין זצוק"ל, י"ט ניסן התקל"ב.

היום השישי של פסח

המרכיבים של התרופה. למה הוא לא ענה לי על שאלתי? למה הוא אמר בקשר לחמץ? כנראה שהוא לא יודע מה המרכיבים, וכדי לא לענות "לא יודע", פשוט ענה: "אין חשש של חמץ!". ללמדך, הרגל לשונך לומר "איני יודע".

סיפור ליום שישי של פסח:

"אל תדאג, כבוד הרב, אין בזה חשש חמץ!", אמר לו. היה זה, ככל הנראה, בארצות הברית. הרב יעקב קמניצקי זצוק"ל חקר ובדק את כל התרופות, האם כשרות הן לפסח. ר' יעקב נתקל בתרופה אחת, שלא ידע מה מרכיב את התרופה הזאת, ולא ידע לקבוע אם כשרה היא. הוא הלך לבית המרקחת, ושאל את הרוקח מה המרכיבים של התרופה. "אל תדאג, כבוד הרב, אין בזה חשש חמץ!", אמר הרוקח לרב, אחרי שנבלע הרבה זמן בחדרו. כשיצא, הרב אמר לתלמידו: "נראה לי שהרוקח לא יודע מה

סיפור בהמשכים:

"ברוך ה'!", אמר המהר"ל, ופנה ואמר לשמש: "אברהם חיים, הדלק לי

יוסלה הלך, והמהר"ל המשיך: "עכשיו צריך לשבור את הצנצנות הללו, ונקבור אותם עמוק עמוק בתוך האדמה! דאגו לא להשאיר סימנים!". בינתיים הגיע יוסלה וסמן בידי למהר"ל שבצע את תפקידו. מיד הם יצאו בדממה ובשמחה מהמרתף, יצאו מהארמון המחומש, והלכו לביתו של המהר"ל בהודאה לה'. בינתיים יצאו כבר קבוצת השוטרים ביחד עם הכומר לחפש את גוסטב. הם הלכו לרובע היהודי, והתחילו בחיפוש קפדני בכל בתי היהודים. היהודים התעוררו משנתם, והילדים הקטנים התחילו לבכות להוריהם. היהודים הבינו שפורענות קשה מתרגשת עליהם, אבל לא ידעו מה היא. אבל הם התמלאו בבטחון, שהרי רבם הנערץ יציל אותם מהעלילות כמו בפעמים הקודמות. בסוף באו השוטרים לטדיוס ואמרו לו שלא מצאו כלום.

הילולא דצדיקאי:

ראש ישיבת פומבדיתא ר' האי גאון זצוק"ל, כ' ניסן ד'תשצ"ח.

בבקשה את הנר", והוא הדליק. אחרי זה הוא פנה ליסולה, ואמר לו: "יוסלה! אנחנו זקוקים לכוח רב. פתח נא את דלתות המרתף!". יוסלה בכוחו הרב פתח את דלתות המרתף הכבדות. ריח של עובש ורקבון יצא מהמרתף. לפני שנכנסו אמר המהר"ל למלווי: "אנחנו זקוקים לסייעתא דשמיא גדולה מאוד. הבה נאמר פרקי תהילים לפני שנכנס!". "ישב בסתר עליון בצל... יתלונן: אומר לה' מחסי ומצודתי אלקי אבטח בו: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר באפל יהלוך...". אחרי זה הם נכנסו, והמהר"ל פנה אל יוסלה ואמר לו: "יוסלה, תביא לי את כל הדברים שאתה מוצא כאן!". לאחר מספר דקות, חזר המהר"ל ובידיו אחז ארגו סגור. המהר"ל הורה לגולם לפתוח את הארגו. "אוי!", אמר המהר"ל, "יש כאן גופת ילד נוצרי עטופה בטלית! כנראה זאת המזימה שהכומר טדיוס הרשע טומן לנו! אוי! יש כאן גם כמה צנצנות, ובתוכם שמות: המהר"ל מפראג, השמש אברהם חיים, יעקב יצחק הרשל הגבאי, והנה גם כתובת ביתו של הנדיב יעקב רוטמן, והנה גם כל שמות נכבדי הקהילה! הכומר טדיוס עשה לנו עבודה יסודית! יוסלה, קח את הארגו עם הילד המת והחבא אותו טוב טוב בין חביות היין שבמרתף שבמנזר הירוק, אליו מובילה המנהרה הזאת! לך!".

שביעי של פסח

הלחם שיקנו במוצאי החג, והרב בחכמתו כבר ידע איך להודיע להם את זה!". הרב הודה לגוי ואמר לו שהוא יודיע ליהודים. מיד הוא פרסם, שבשמיני של פסח (אל תשכחו – זה פראג, יש יום טוב שני של גלויות, כשאצלנו זה אסרו חג), כל היהודים צריכים לבוא – איש בל יעדר – לבית הכנסת הראשי, שם ידרוש הרב לנדא, רב העיר, מיד לאחר תפילת שחרית. היהודים ידעו שהרב לא מתכנן להגיד הלכות ספירת העומר, וגם ככל הנראה לא יספר סתם משהו. כולם שערו שמדובר במשהו חשוב. ואכן, בשמיני של פסח הרב אמר שלמחרת – שלכאורה יום רגיל הוא – יהיה יום תשיעי של פסח, וכמובן – אין לאכול בו חמץ, ולנהוג בו כמו שביעי ושמיני של פסח רגיל. היהודים התפלאו, למה יש הוספה שכזאת? אולם הם סמכו על רבם הנערץ, וקיימו את דבריו. הגיע מוצאי היום השמיני, מתחיל היום הנוסף. שתי הפתעות מחכות לאופי פראג. הראשונה: היהודים לובשים בגדי שבת והולכים לבית הכנסת, וממילא לא קונים את הלחם שלהם. כולם עסוקים שתשיעי של פסח. ההפתעה השנייה: באים שוטרים, תופסים את כל האופים ולוקחים אותם לארמון המושל, ולוקחים גם את כל הלחמים. הביאו כלב, שיטעם את הלחם. הכלב, כצפוי. מת. מיד כל האופים הוכנסו למאסר, והיהודים הרויחו יום נוסף של חג – תשיעי של פסח...

זמני יום טוב:
הדלקת נרות: 18:32
עלות השחר: 4:55
שקיעת החמה: 19:13
שקיעת החמה: 19:12
נץ החמה: 6:10
חצות היום והלילה: 12:39
מוצאי יום טוב: 19:46

סיפור לשביעי של פסח:

תשיעי של פסח.
היה זה בפראג, לפני כמה מאות שנים. רב הנערץ של העיר, הרב יחזקאל יהודה לנדא זצוק"ל, בעל ה"נודע ביהודה", הלך ברחוב. פתאום הוא ראה ילד גוי בוכה. "למה אתה בוכה, ילדי?", שאל הרב את הילד הגוי. "אבא שלי, החורג, שלח אותי למכור לחמים בשוק. אם אני לא חוזר עם הכסף או שכל הלחמים לא נמכרו – אני מקבל ממנו מכות רצח. היום דוקא הצלחתי למכור את כל הלחמים, אבל הכסף נאבד לי. אני לא יודע מה לעשות, אם אני אחזור הביתה – אחטוף מהורי מכות. אם לא אחזור –

הוא יחפש אותי, ואני לא רוצה לחשוב מה יקרה אם ימצא אותי...". ענה הילד בבכי. מיד, בלי התלבטויות מיותרות, שלף הרב לנדא את הארנק, הוציא את הכסף שאותו סכום נאבד לילד, ואמר לו: "הנה, כך את הכסף במקום מה שנאבד לך! רק שתדע, היהודים הם אנשים טובים, לא כמו שאומרים עליהם!". הילד הודה לרב וחזר לביתו. עברו מספר שנים. חול המועד פסח. דופק על דלת ביתו של הרב לנדא אדם בעל חזות גיית מובהקת. "אני צריך דחוף לדבר עם הרב!", הגוי דורש. "מה אתה רוצה?", שואלים היהודים בקול חושש. "אני צריך לדבר עם הרב דחוף!", דורש הגוי שוב בקול יותר תקיף. נכנסו לחדרו של הרב שלמד תורה. "הרב, יש גוי אחד שרוצה לדבר עם הרב, והוא טוען שזה דחוף. להכניס אותו?". הרב, לא מפחד מאף אחד, הסכים להכניס אותו. "כנראה הרב לא מכיר אותי, אבל אני מכיר את הרב טוב מאוד!", אמר הגוי כהקדמה. כשראה שהרב מתפלא, אמר לו: "האם כבודו זוכר, מלפני כמה שנים, ילד אחד גוי בכה ברחוב וספר שנאבד לו הכסף ואביו יכה אותו, והרב באצילותו נתן לו את כל הסכום?". הרב הנהן. "אותו ילד – אני הוא. עכשיו הגיע יום הפרעון! גדלתי מאותו היום, ועכשיו אני אחד מאלה שאבי היה אופה אתם את הלחם. כיון שאני זוכר את חסדך אתי, באתי להודיע לכבודו: האופים הגויים יודעים שבמוצאי החג שלכם, פסח, המאפיות שלכם מושבתות, ואתם קונים את הלחם רק מגויים. הם מתכננים לשים רעל בלחם, ואז אתה יודע מה יקרה עם היהודים שיקנו ויאכלו את הלחם הזה... אז שהרב יודיע שאין לאכול את

סיפור בהמשכים:
"בבית של הרב שלהם, חפשתם?", אמר הכומר. "חפשנו, חפשנו, לא מצאנו. גם לא בבית הכנסת. בשום מקום לא מצאנו. אנחנו על סף היאוש". הכומר: "אל לכם להתייאש. תחפשו בארמון המחומש. לבי אומר לי ששם הם החביאו את הקרבן, שהרי הוא קרוב לבית הכנסת שלהם!". בסוף השוטרים הסכימו והלכו לחפש בארמון המחומש. שעה ארוכה חפשו קצין המשטרה ושוטריו את גוסטב בארמון המחומש, אבל לא מצאו אותו. בסוף אמר הקצין: "אני מצטער, הכומר טדיוס, אבל הילד לא נמצא בארמון המחומש!". "מה זאת אומרת לא מצאנו?". "לא מצאנו! אתה רוצה לחפש אתה? אין לי בעיה, אבל אני לא מציע לך...". הכומר טדיוס הרשע, ברצון עז להוכיח את רשעות היהודים, נכנס למרתף שבארמון המחומש. אחרי כמה דקות, לצערו הרב בלי הארגו, יצא הכומר מהארמון ואמר לשוטרים שגם הוא לא מצא. "עוד פעם נכשלת... עוד פעם נכשלת...". חשב טדיוס לעצמו והלך לעבר המנזר הירוק. באותו יום היה עצבני על כל העולם. הסתובב בחדר שלו אין ספור סיבובים. הערב ירד, והגיע ליל הסדר. טדיוס הסתכל על היהודים וחשב: "אוףףףףףףףףףףףףףףףףף... היהודים האלה עוד פעם סדרו אותי... נמאס

- ג. מילה נרדפת ל-כלואים. נבוכים.
- ס. מה אמר פרעה על עם ישראל כשראה אותם מחכים ולא בורחים? סגר עליהם המדבר.
- ע. מה משה לקח עמו כשיצאו ממצרים? מצות יוסף.
- פ. מלך מצרים. פרעה.
- צ. כיצד טבעו ה"צדיקים" שבמצרים? צללו כעופרת.
- ק. מילה נרדפת ל-חבכת. קנית.
- ר. באיזו יד יצאו בני ישראל ממצרים? ביד רמה.
- ש. מה חשש ה' שבני ישראל יעשו כאשר יראו מלחמה? שבו מצרימה.
- ת. "ה' ילחם לכם ואתם..." תחרישון.

הילולא דצדיקיא:

הרב חיים שאול גריינמן זצוק"ל, כ"א ניסן ה'תשע"ה.
 שבעת בני שאול המלך ע"ה הי"ד, כ"ג ניסן ב'תתפ"ג.
 האדמו"ר הרב מנחם מנדל טאוב מקאליב זצוק"ל, כ"ג ניסן ה'תשע"ט.

לי מהם!". פתאום ראה בעיני רוחו את גוסטב שאמר לו: "אנא, כומר, אב הקדוש, תן לי את הצפיחית בדבש שהבטחת לי...". בסוף הכומר קרא ליוהן, אביו של גוסטב, משרתו האישי. "אוי, צר לי עליך, יוהן, אני בטוח שירים של היהודים בדבר, יבאו יום והצדק ידרוש את שלו... רד מהר למרתף, תביא לי קצת יין גושן, כי כועס אני...". כשהגיע יוהן למרתף, התחיל לחטט בין החביות וחפש יין טוב לאדונו. פתאום הכלב התחיל לנבוח בעצבנות רבה. יוהן בדק, עד כמה שיכל, למה הכלב עצבני. הוא מצא בין החביות את בנו אהובו – גוסטב, ללא רוח חיים... הוא לקח את בנו בידו, והלך מהמרתף. בינתיים, הכומר היה מוכן ומוזמן לשתות את היין שהתכוון לקבל מיוהן. אבל פתאום נפרצה דלת חדרו ויוהן עמד שם עם גופתו של גוסטב. הכומר התחיל לצעוק: "הי...!!! מה זה???!!!" "אותך אני שואל: מה זה???!!!" "צעק עליו יוהן, "מה זה הדבר הזה? למה שחטת את הבן שלי? למה? הא? רשע! רוצח! חצוף! עלוב! רוצח נתעב! למה שחטת אותו???!!!" "מי אמר לך שאני שחטתי אותו?", התמם הכומר. אבל יוהן לא הקשיב לו, וסחב את טדיוס אל עבר תחנת המשטרה. אחרי כמה ימים התפרסם שטדיוס הוא זה שרצח את גוסטב הילד הנעלם, וגור דינו היה מאסר עולם על אי בודד עם עבודת פרך. באותו פסח הרגישו היהודים את המילה "חירות", שהרי מקודם היו מעין עבדים של טדיוס, ואחרי זה הוא נהרג. זהו סופם של כל צוררי ישראל, העומדים עלינו לכלותנו, והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם...

חידות לשבת חול המועד פסח:

- א. דרך איפה עוברת הדרך הקצרה ביותר ממצרים לארץ ישראל?
 ארץ פלישתים.
- ב. איזה עבודה זרה נשארה אחרונה מאלקי המצרים?
 בעל צפון.
- ג. כיצד נקראו המצרים שה' התנהג במידה כנגד מידה?
 גאה גאה.
- ד. מהיכן הוליד ה' את בני ישראל כשיצאו ממצרים?
 דרך המדבר.
- ה. מה יוסף עשה לעם ישראל קודם מותו?
 השבע השביע.
- ו. "_____ עלו בני ישראל".
 על פי סדר א' – ב' וחמשים.
- ז. שם החג.
 חומה.
- ח. למה המים שמשו את בני ישראל.
 חומה.
- ט. למה נהפכה קרקעית הים כאשר המצרים חצו אותו?
 טיט רותח.
- י. מתי הלך עמוד הענן לפני עם ישראל?
 יום.
- כ. כיצד שקעו המצרים הבינוניים בים?
 כאבן.
- ל. מתי הלך עמוד האש לפני עם ישראל?
 לילה.
- מ. מי טבע בים סוף?
 מצרים.

מי הרבנים בתמונות?

בתמונה מעמוד 2 נראה הרב יצחק זאב סולובייצ'יק מברסק זצוק"ל בצאתו מאפיית מצות. בתמונה מעמוד 3 נראה הרב שמואל הלוי ואזנר זצוק"ל באפיית מצות. בתמונה מעמוד 4 נראה האדמו"ר הרב יעקב יששכר בער רחנבויס מנדבורנא זצוק"ל באפיית מצות. בתמונה מעמוד 5 נראה מימין הראשון לציון רבי שלמה משה עמאר שליט"א בהכנסת מצות לתנור, לידו נראה הראשון לציון מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, ולידו בנו הרב משה יוסף שליט"א. בתמונה מעמוד 6 נראה הרב מיכל יהודה ליפקוביץ' זצוק"ל בבדיקת המצות. בתמונה מעמוד 7 נראה הרב האדמו"ר מויז'ניץ שליט"א בבדיקת חמץ. בתמונה מעמוד 8 נראה הרב ברוך דב פוברסקי שליט"א בבדיקת חמץ.

תודה רבה ועצומה במיוחד
לפרנס עלון "פסח"
החפץ בעילום שמו שליט"א
 לעילוי נשמת:
 ר' יעקב יחיאל מיכל
 ב"ר שלמה זצ"ל.

כדי להרשם כפרנס עד לחודשיים קדימה בטל' 02-5870079. העלון טעון גניזה. נא לא לקרוא ב: תפילות / שיעורים / קריאת התורה / כל זמן שאינו ראוי. העלון מוקדש לעילוי נשמת: שלמה חיים בן אסתר ז"ל. עליזה בת מרים ז"ל. להפאות הרב רפאל גבריאל אליהו בן רחל חיה הכהן גברא שליט"א. מרים בת עליזה. להצלחת משפחת למני.

עלון "ויאמר משה"
מאחל לכל קוראיו ולכל בית עם ישראל
חג פסח כשר ושמח!